

РЕШЕНИЕ

№ 1401

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11939** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на И. Г. П., подадена чрез процесуален представител адв. П. А. В. срещу Заповед № 1891 от 01.11.2021г. на изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“.

Жалбоподателят излага твърдения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, на материалния закон и неговата цел, обуславящи незаконосъобразност на оспорения административен акт. Посочва, че не става ясно какво има предвид ответникът под изискването „дигитална компетентност“, с какъв документ се доказва това специфично изискване и как въобще се установява същото. Не бил посочен документа, с който жалбоподателят да може да докаже дали притежава или не такъв вид компетентност. Освен това, не съществувала нова фактическа обстановка, която да води до невъзможност за изпълнение на задълженията по длъжността и причините за това да са непреодолими и за двете страни по правоотношението. В конкретния случай, промяната на изискванията за заемане на длъжността не представлява обективна причина, обуславяща невъзможност служителят да изпълнява своите задължения. Не съществувала нормативна или друга по характер фактическа промяна, която да е извън волята на органа по назначаване, напротив- това е било извършено по негово изрично воляизявление, материализирано в длъжностната характеристика. Жалбоподателят

притежавал необходимата образователна степен и професионален опит, необходими за заемане и изпълнение на конкретната длъжност.

Жалбоподателят в проведеното открито съдебно заседание на 25.02.2022г., чрез своя процесуален представител адв. П. В. поддържа оспорването и претендира отмяна на акта, както и присъждане на разноски в размер на сумата от 1 010.00 лева, съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, чрез процесуалният си представител юриконсулт И.З. оспорва жалбата, а по същество моли за нейното отхвърляне. Претендира юриконсултско възнаграждение съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: И. Г. П. е назначен със Заповед № 335/31.07.2012г. за държавен служител в ДФ „Земеделие“ на длъжността „главен експерт“ в Дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, Отдел „Прилагане на мерки за развитие на земеделска и преработвателна индустрия“, считано от 01.08.2012г. за неопределен срок от време.

И. Г. П. е преназначен със Заповед № 36/01.02.2019г. на длъжност „главен експерт“, с ранг III младши, в Дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, Отдел „Договориране по частни мерки“.

С решение № 2173/01.04.2021г. по адм. дело № 1205/2021г. на АССГ, II-ро отд., 25 състав е била отменена Заповед № 06/07.01.2021г. на изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, с която на основание чл.108 във вр. чл.107, ал.1, т.2 от ЗДСл е било прекратено служебното правоотношение с И. Г. П. на длъжността „главен експерт“ в Дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, Отдел „Договориране по частни мерки“.

С решение № 10099/06.10.2021г. по адм. дело № 5775/2021г. на ВАС на РБ, V-то отделение е оставено в сила решението на първоинстанционния съд.

С писмена молба вх. № 02-6500/4786/18.10.2021г. жалбоподателят е заявил, че на основание чл.122 ЗДСл се явява и моли да бъде допуснат до работа за изпълнение на служебните му задължения на длъжността „главен експерт“ в Дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, Отдел „Договориране по частни мерки“.

Със Заповед № 1890/01.11.2021г. на изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, И. Г. П. е възстановен и допуснат на работа на заеманата от него длъжност „главен експерт“ с ранг III младши, Дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, Отдел „Договориране по частни мерки“, считано от 01.11.2021г.

Със Заповед № 1891 от 01.11.2021г. на изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“ на основание чл. 107, ал. 1, т.5 от Закона за държавния служител (ЗДСл.), е прекратено служебното правоотношение с И. Г. П., поради обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения. Посочено е, че той не отговаря на специфичните изисквания, предвидени в нормативните актове и утвърдената длъжностна характеристика на длъжността „главен експерт“ - не притежава дигитална компетентност. Заповедта е връчена на оспорващата страна на 01.11.2021г.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град формира следните правни изводи:

Видно от данните по преписката заповедта е връчена на 01.11.2021г., а жалбата е подадена на 12.11.2021г. Следователно същата е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна-адресат на акта и се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК - дали той е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби при постановяването му, както и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“. Съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

Съдът намира, че е спазена установената в чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. писмена форма, като в заповедта изрично е посочено правното основание за прекратяване – чл. 107, ал. 1, т.5 от ЗДСл., придобитият ранг на държавна служба – III младши и словесно са упоменати причините обуславящи, обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения. С отделна заповед № 03-РД/3589 от 05.11.2021г. на изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“ е разпоредено на служителя да се изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за текущата календарна година, общо 21 работни дни.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатират нарушения по см. на чл. 34, чл.35 и чл.36 от АПК. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси.

Спорен между страните по делото е въпросът относно правилното приложение на материалния закон, при изследването на който, съдът обосновава следните правни съждения:

Обжалваната заповед е издадена при неправилно тълкуване и приложение материалния закон.

Съгласно чл. 107, ал.1, т.5 ЗДСл., органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 ЗДСл.

В съдебната практика константно е утвърдено разбирането, че за да е налице

обективна невъзможност по см. на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. е необходимо да са изпълнени три кумулативни условия: 1. да е създадена нова фактическа обстановка; 2. същата да води до невъзможност служителят да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и 3. причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните по правоотношението. В случая няма данни по преписката, които биха могли да обусловят извод за наличие на визираните кумулативни предпоставки, релевантни за законосъобразното приложение на разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл.

В ЗДСл липсва легална дефиниция на понятието "обективната невъзможност", но неговото съдържание е възможно да бъде извлечено от използваните изрази и смисъла, който те имат в други отрасли на правото. Само състояние, което е възникнало по непреодолими причини, непредизвикани от волята на страните по правоотношението, може да бъде възприето като обективна невъзможност да бъдат изпълнявани служебните задължения от държавния служител. Това тълкуване е съобразено с трайната и непротиворечива практика по приложението на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. и смисъла, който има този институт на правото в други правни области (облигационно право, наказателно право и т.н.). Или обективната невъзможност по принцип следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните по правоотношението не съдейства в една или друга степен.

В разглеждания случай административният орган не се позовава на промени в длъжностната характеристика, утвърдена на 01.04.2020г., за необходимите компетентности, които се изискват за заемане на длъжността "главен експерт" в Дирекция "Договориране по прилагане на мерките за развитие на селските райони", Отдел "Договориране по частни мерки" в ДФ „Земеделие“. Единствено е изложено, че И. Г. П. „не притежава изискуемата дигитална компетентност“.

Видно от приложената длъжностна характеристика от 01.04.2020г., връчена на служителя на 01.11.2021г. за заеманата от него длъжност е необходимо да има „дигитална компетентност“.

В сравнение с предходната длъжностна характеристика от 15.01.2016г., връчена на жалбоподателя на 04.02.2019г. такъв вид „дигитална компетентност“ не е била необходима за заемане на длъжността, а се е изисквала допълнителна квалификация/обучение: „компютърни умения“.

В първата за жалбоподателя длъжностна характеристика, утвърдена на 27.08.2012г., връчена му на 02.09.2013г. за длъжността „главен експерт“ в Дирекция „Договориране по прилагане на мерките за развитие на селските райони“ се е изисквало наличие на „компютърни умения“, като допълнителна квалификация/обучение.

Ако се приеме, че според ответната страна е налице промяна на изискванията за заемане на длъжността на жалбоподателя и поставянето на условие за нова компетентност „дигитална компетентност“, то това обстоятелство не попада под определението за "обективна невъзможност". Хипотетично може да се допусне, че е осъществена нова фактическа обстановка след 01.04.2020г. доколкото е извършено изменение на изискванията за заемане на длъжността, установени в длъжностната характеристика, а именно: „дигитална компетентност“, вместо „компютърни умения“. По същество съдът няма да излага съждения, дали се касае да един и същ вид, качества и способности за упражняване на дейността и дали съдържанието, което се включва в понятията „дигитална компетентност“ и „компютърни умения“ е

идентично, защото изначално не е възникнало и не съществува основанието за прекратяване на правоотношението между страните, подведено под хипотезата на „обективна невъзможност“ по см. на чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл.

Горесцитираното изискване обаче е установено само и единствено в длъжностната характеристика за заемане на длъжността, утвърдена от главен секретар на ДФ „Земеделие“. В процесния случай не е налице изискване за заемане на длъжността, установено с нормативен акт, за да се обоснове извода, че тази промяна не зависи от волята на административния орган. При наличието на ново условие за заемане на длъжността и то установено от едната от страните по служебното правоотношение, следва извода за промяна на фактическата обстановка, която води до невъзможност за изпълнение от служителя на задълженията му, но тази невъзможност е породена само и единствено от волята на органа по назначаване. Следователно, не е налице третият елемент от фактическия състав за наличието на предпоставките по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Липсата на необходимата компетентност би могло да е фактическо основание относимо към прекратяването по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, но не безусловно, а само и единствено при условие, че изменението, което го е предизвикало е нормативно установено, не зависи от волята на административния орган и води до невъзможност за изпълнение от служителя на задълженията по съответната длъжност, каквито обстоятелства не се доказаха в производството пред настоящата инстанция. Фактът на въвеждането на „нови“ изисквания за длъжността очевидно не стои извън волята на изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, обратно - това е извършено по негово изрично волеизявление и утвърдената длъжностна характеристика от 01.04.2020г.

На следващо място, не е установено към кой момент и по какъв начин е констатирано, че служителят И. Г. П. е в обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения и изобщо налице ли е установено неизпълнение на длъжностните функции от негова страна. Той е бил възстановен и допуснат на работа на заеманата длъжност „главен експерт“ на 01.11.2021г. в 15.50 часа и на същата дата в 16.00 часа е прекратено неговото служебно правоотношение. Повече от очевидно е, че ответникът не е извършил никаква проверка и преценка на относимите факти и обстоятелства, а е подбрал формално, единствено целийки за шести път / Заповед № 251/21.02.2014г., Заповед № 571/19.05.2015г., Заповед № 159/30.03.2017г., Заповед № 38/04.02.2019г., Заповед № 06/07.01.2021г./ да отстрани от служба И. Г. П.. Не без правно значение е обстоятелството, че се касае за грубо упражняване на властнически правомощия в противовес със съдебни решения, чиято сила не се зачита от ответника.

По тези съображения настоящият съдебен състав заключава, че атакуваната заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон- чл.146 т.4 от АПК, поради което и следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени извършените в хода на процеса разноски. Жалбоподателят е представил доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 1 000.00 лева по приложения договор за правна защита и съдействие от 08.11.2021г., сключен с адв. П. А. В.. Процесуалният представител на ответника е въвел възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Минималното възнаграждение за осъществено процесуално представителство по ЗДСл. е в размер на 500.00 лв., определено по реда на чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждения на Висшия адвокатски съвет. Делото не се отличава нито с фактическа, нито с правна сложност, проведено е едно открито съдебно заседание, не са събирани доказателства, извън тези представени от ответника с административната преписка. Ето защо, следва да се уважи възражението за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар и същият да се определи в размер на сумата от 500.00 лева. В полза на жалбоподателя следва да се възстанови и сумата от 10.00 лева, представляваща заплатена държавна такса за образуване на производството.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, II-ро отделение, 22-ри състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 1891 от 01.11.2021г. на изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, по жалбата на И. Г. П..

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на И. Г. П. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], [жилищен адрес] ап.14, сумата в размер на 510.00 /петстотин и десет/ лева на основание чл.143, ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните в процеса на основание чл.138 АПК.

Съдия: